

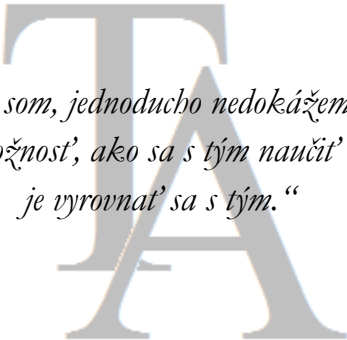

E

EMILY D. BEŇOVÁ

Temní anjeři

POSOLSTVO

*„To, kým som, jednoducho nedokážem zmeniť
a jediná možnosť, ako sa s tým naučiť žiť,
je vyrovnat' sa s tým.“*

NIKDY SOM NEBOLA ÚPLNE OBYČAJNÝM
ČLOVEKOM.

Aspoň nie takým obyčajným, akým boli moji rovesníci
a akým som si vždy priała byť.

1. Otvorená kniha

Volám sa Madison Williamsová, no všetci ma oslovovali ako *Madyne*. Keď sa začal písať tento príbeh, môj vek dosiahol dvadsaťdva rokov a život s babičkou sa odohrával v Sydney. Na mamu som si vôbec nepamätala, nemala som dokonca ani jej fotku. Vedela som o nej len to, čo mi vravela stará mama. Jej rozprávanie sa za každých okolností končilo rovnako – mama jedného dňa proste zmizla a nikto o nej už nikdy viac nepočul.

A otec? O ňom babka vedela len zopár drobností. Vraj sa so ženou, ktorá ma porodila, spoznali v knižnici, kde aj pracovala. Ich vzťah trval sotva dva mesiace a babičke ho nikdy nepredstavila. Dokonca nepoznala ani jeho meno. Mama otca opustila, keď ma čakala. Či o mne vedel, to neviem, ale nikdy sa o mňa nezaujímal.

Babička bola úžasná bytosť, no občas som si myslela, že to v hlave nemá úplne v poriadku. Posledné mesiace zle spávala a mávala o mňa panický strach, niekedy to prechádzalo až do paranoje. Chvíľami desila aj mňa. Ak blúznila zo sna, zakaždým rozprávala o akýchsi studených bytostiach, nadľudských, nemŕtvych, ktoré nám chceli ublížiť. Často pri tom volávala o pomoc. Kričala, že vidí krv, a prosila ma, nech ujem, kým je čas. Snažila som sa ju upokojiť, že nič z toho neexistuje, že to nie je reálne.

Svet bol krutý a plný nebezpečenstiev. Znepokojovala ma predstava, že na babkiných zlých snoch mohlo byť niečo pravdivé. Lenže mňa trápilo ešte niečo. Moje telo sa správalo divne, neprirodzene. Pokiaľ viem, priemerný človek potrebuje denne aspoň sedemhodinový spánok, mne stačili tri hodiny. A mala som aj iné „hendikey“, ktoré sa vymykali normálu.

Jedným z nich boli nevysvetliteľné bolesti. Premýšľala som, či to nie je niečo vrodené, nejaká porucha, ktorá sa objaví počas každého splnu a trvá iba jedinú noc. Keby som verila na zúbkovú vílu a podobné nezmysly, uvažovala by som nad lykantropiou, no logika jednoducho nepustila. Muselo to mať nejaké rozumné vysvetlenie, i keď na žiadne som zatiaľ neprišla.

Bolesť najprv začínala pod kožou, akoby mi do nej bodali stovky ihiel. Postupne prechádzala žilami a pohlcovala zvyšok tela. Keď sa začal blížiť spln, pochytila ma panika, že znova budem musieť pretrpieť tú príšernú noc.

Neraz som pomyslela na smrť. Obklopovali ma však ľudia, ktorí mi boli oporou napriek tomu, že nevedeli o mojom súžení. Jeden z nich bol Hank, náš sused. Mal v sebe úchvatnú silu získať si dôveru ľudí, hneď ako sa s nimi pustil do reči.

Ideálny partner pre mňa, teda podľa babičkiných slov. Neviem, ako na to prišla, no nemali sme na to rovnaký názor. Hank bol síce úžasný človek, skvelý kamarát a spoľahlivý kolega, no tam to končilo. Vo vzťahu s ním by

som sa cítila ako s nevlastným bratom, a to bolo poriadne odstrašujúce.

S babkou sme žili v okrajovej časti Sydney, ktorá bola povestná svojou kriminalitou. Ulica je ulica a ako taká je vždy najlepšou učiteľkou. Poznala som tam každú lampu, zákutie či sprejovú maľbu na stene budovy. Dokonca aj každého zlodēja či dílera, ktorý tam kedy zasmrdel.

Snívala som, že odtiaľto jedného dňa odídem na nejaké krajšie miesto a starkú vezmem so sebou. Často sme hrkúťali o malom domčeku so záhradkou, nízkym bielym plotom a mačkou, ktorá by jej robila spoločnosť, samozrejme, v čase mojej pracovnej vyt'ážnosti.

Ďalšou oporou mi bola Leslie Bleerová, spolužiačka zo školy a dobrá priateľka. Popravde? Jediná priateľka. Zatiaľ čo ona pracovala ako sekretárka v malej stavebnej spoločnosti, ja som drela ako čašníčka v starom zatuchnutom bare na predmestí.

Najhorší pajzel v Sydney. Za iných okolností by som do takého podniku nevkročila. Bohužiaľ, bieda a zúfalstvo človeka prinúťtia zájsť až do krajnosti.

V týchto končínách a konkrétne v tomto pajzli by vás len veľmi ťažko postretlo niečo príjemné. No ak by ste mali chuť poriadne sa opit' lacným alkoholom, nechať sa okradnúť či zmlátiť na kašu, toto miesto na to bolo ako stvorené.

Čierny dingo dýchal nepokojom už na ulici a každý rozumný človek sa mu radšej okľukou vyhol. Našli sa však aj takí, ktorí vstúpili, či už pre neznalosť miestnych pomerov, pokúšanie osudu, alebo z obyčajnej zvedavosti.

V takej chvíli som sa modlila, aby niektorý z podnapitých kunčaftov nevstal a nerozmlátil aj s návštevníkom celý bar.

Pracovať tu bolo nielen drsné, ale aj ponižujúce, a preto stará mama o Čiernom dingovi nič nevedela. Uverila milosrdnej lži, a tak si myslela, že obsluhujem v slušnej reštaurácii.

Aj Čierny dingo sa nazýval reštauráciou. Až na to, že tam varil umastený starigáň, ktorého výtvory sa takmer nedali jesť, a obsluha sa neoháňala jedálnymi lístkami ani metličkou, aby zo stola zhodila omrvinky.

Môj život bol:

Nanič, kvôli práci čašníčky v takzvanej reštaurácii, kde bolo všetko tmavé, špinavé a smradľavé vrátane zákazníkov, ktorí nevedeli ani poďakovať. *Otrasný*, keďže som žila vo štvrti, kde hocaké neuvážené slovo mohlo znamenať problémy. *Ubíjajúci* brodiac sa z dlhu do dlhu a *neznesiteľný*, pretože som veľmi túžila dosiahnuť niečo viac, ale vedela som, že na tomto otrasnom mieste budem tvrdnúť naveky.

Uspokojivý, pretože napriek drsným podmienkam som mala domov. *Povzbudivý*, stále tu pre mňa bola stará mama a dvaja priatelia a príjemne *nevyspytateľný*, z času na čas sa udialo niečo nové, niečo bláznivé a podnecujúce.

Držala ma však nad vodou práve skutočnosť, že aj keby som tu zostala tvrdnúť do konca svojho nenaplneného života s ostatnými skrachovancami, predsa len budem široko-d'aleko *jedinečná*.

Pri narodení mi do vienka vložili atypický dar, ktorý patril iba mne a ktorý by mi ani tí najvychýrenejší zlodeji

z našej štvrte neboli schopní vziať. Bol mojou neodmysliteľnou súčasťou a napriek tomu o ňom nikto nič netušil.

To som si aspoň myslela.

2. Dar od otca

V posledných dňoch bola starká ako vymenená. Vysedávala v hojdacom kresle v obývačke a neprítomne hľadela na televízor. Dnes sa dokonca ani nehojdala ako zvyčajne. Nevníkala ani to, že jej náročky prechádzam popred obrazovku. Bola ako zhypnotizovaná, a to ma znepokojovalo.

Keď sa konečne pohla a uvedomila si, že som na odchode, celkom ožila. „Ty už ideš? To už je toľko?“

„O chvíľu je tu Hank, no nie som si istá, či pôjdem do práce.“

Starká sa zamračila. Nerozumela mi.

„Zdáš sa mi čudná. Ak sa necítiš dobre a chceš, aby som zostala...“

„Ale kdeže,“ zastavila ma. „V reštaurácii ťa potrebujú,“ usmiala sa a s ťažkou vstala. Kreslo sa rozkolísalo a na pár sekúnd upútalo moju pozornosť. „Len pokojne choď. Nič mi nie je.“

„Nezdá sa mi, že by si bola v poriadku. Vidím, že ťa niečo trápi. O čo ide? Ak sa niečo deje, mala by som to vedieť.“

„Naozaj sa nič nedeje, dcérka. Pokojne choď a so mnou si nerob starosti.“ Podopierajúc sa palicou ma obišla.

„Ako si nemám robiť starosti, keď vidím, že sa niečo deje. O čo ide?“ Nasledovala som ju do kuchyne. „Starká, chcem vedieť, čo ťa trápi, a nehovor, že nič, lebo to nie je pravda.“

Začula som zaklopanie na dvere. Prišiel Hank a to starkú zachránilo pred mojimi otázkami.

„Naozaj sa cítiš dobre?“

„Ale samozrejme.“

Vzdychla som si a prikývla. „Idem teda do práce, no ešte sa o tom porozprávame. Jasné?“

„Vedela som, že to povieš.“

„A čo čakáš? Posledné týždne chodíš ako vymenená. Najprv som si myslela, že ťa trápia kĺby, no je ti niečo iné. Chcem vedieť čo, takže sa priprav na to, že až sa vrátim z práce, pohovoráme sa.“

„Ešte nie je čas na takéto rozhovory.“

Spozornela som. „Aké rozhovory?“

„Jedného dňa ti všetko poviem, ak to bude nevyhnutné.“

Ak to bude nevyhnutné? Ako to myslela?

Pozrela cez okno v kuchyni a pokrútila hlavou, akoby sa jej čosi znepáčilo. „Začína sa zmrákať. Nezabudni na dáždňik a už mu konečne otvor.“

Prepánajána, veď Hank stojí pred dverami!

Letela som otvoriť. Privítala som ho milým úsmevom. „Čauko.“

Jeho hnedé oči zablikotali nadšením. Bolo mi jasné, že ma rád vidí. „Ahoj,“ odzdravil a rukou si prehrabol tmavé

vlasy, večne uhladené dozadu. Zmeral si ma pohľadom a šarmantne švihol obočím. „Vyzeráš skvelo.“

„Ďakujem.“

„Môžeme íst?“

„Len si vezmem bundu a dáždnik. Pod' dnu.“

Hank ochotne vstúpil, ticho za sebou zavrel dvere a ja som sa zatiaľ obliekla. Bol marec, čo v Sydney znamenalo začiatok zimy, a vonku začínalo byť chladnejšie. Stmievalo sa a oblohu v diaľke kde-tu pret'al vzdialený záblesk.

„Dobrý podvečer, pani Williamsová,“ zvolal Hank z chodby, až celým domom zaburácalo.

„Vitaj, Hank.“ Starká mu vrátila pokrik v podstatne príjemnejšej hlasitosti a vykukla z kuchyne. „Dlho si u nás nebol na čaj.“ Podišla k nám a venovala mu akýsi podivný pohľad. Bol to presne ten druh pohľadu, ktorý v sebe nesie tajnú správu. „Začínaš ma zanedbávať, mladý muž,“ pohrozila úsmevne a Hank sa len polichotene usmial.

„Posledné dni som mal priveľa práce. Ale zajtra mám čas. Ak by som mohol... Rád prídem,“ uzavrel opatrne.

Nemusela som sa naňho ani pozrieť, aby som vedela, že pri poslednej vete sa spýtavo díval na mňa. Cítila som jeho napätý pohľad a nebolo mi to príjemné. Vedela som, že Hank ku mne prechováva silnejšie city, a mne preto bolo trápne. Aj preto som nechcela, aby k nám chodil veľmi často.

„Príď. Budeme rady, že Madyne?“

Mala som chuť zanadávať. Starká veľmi dobre vedela, ako neznášam, keď hovorí aj za mňa. V takých chvíľach mi zostávalo iba zo slušnosti prikývnuť. Doslova ma prinútila

súhlasit'. Nechcela som Hanka urazit', preto som sa prinútila k úsmevu. „Určite.“

Tesne pred odchodom som starkú počastovala vyčítavým pohľadom a otočila sa späť k Hankovi. „Ideme!“ zavelila som a on prikývol. „Tak ahoj, starká, a zamkni sa!“ Schmatla som ešte dáždňik, Hanka za bundu na ramene a vytiahla ho von.

***

Vzduchom sa niesla vôňa blížiaceho sa dažďa a chystala sa pohltiť pach zvířeného prachu. Kráčali sme ulicou, ktorá ešte na pár minút patrila det'om tejto štvrte, a Hank prehovoril. „Aká bola dovolenka?“

„Zdalo sa mi, že som doma celú večnosť.“

Smrkol smiechom. „Veď si mala len týždeň.“

„Asi budem vorkoholik.“

„Hádzam to nie je nákazlivé.“

Zasmiala som sa. „Určite nie.“

„A čo starká? Vyzerala dnes akosi bledo. Pohádali ste sa?“

„To vôbec nie. Niečo ju trápi, ale ani za svet mi to nechce povedať. Už niekoľko týždňov je akási divná. Lenže ona vždy opakuje, že je v poriadku.“

„A čo ak je?“

„Nie je. Vidím, že sa niečo deje, no ona zaryto zatĺka. Vytáča ma to.“

„Možno ju len niečo bolí a nechce ťa tým zat'ážovať.“

„Ja neviem. Možno. A čo Franco? Už varí lepšie?“
Naposledy náš nový kuchár v Dingu uvaril čosi, čo sa ani zďaleka nepodobalo na rybu na masle. Ešteže Suzannin Jack Russel bol ochotný zošrotovať všetko.

„Nie, varí rovnako odporne. Predvčerom mu prihorela omeleta. Ešte vždy to tam zapácha.“

Vedela som si to živo predstaviť. Nič príjemné pre môj citlivý noštek. „Kde ho Suzanne vôbec našla?“

Hank sa zasmial. „To netuším.“

„Nejaké novinky?“

„Hmmm,“ zamyslel sa s hlbavým výrazom. „Máme nového host'a.“

„Fakt?“ Takáto nečakane pozitívna správa vedela potešiť. V mojom živote nebolo veľa príjemných zmien, tobôž v pajzli, ako je Čierny dingo. Preto ma každá odchýlka od stereotypu vedela nadchnúť. „A žiadne bitky či rozbitý inventár?“

„Ani ň.“

„Chceš tým povedať, že ten nový obišiel bez bitky? Ani monokel?“

„Nik sa ho ani nedotkol. Je to Suzannin nápadník. Teda, skôr je to naopak,“ spresnil so smiechom. „Podľa všetkého sa doňho zamilovala.“

Zamilovala? Vybuchla som do smiechu, až sa mi zatriaslo brucho.

„Netáram. Je to pravda. Hovorí len o ňom a zakaždým, keď vojde, príbehne k nemu a venuje sa mu ako nikomu inému. Akurát má smolu. On ju takmer nevníma.“

Suzanne bola našou šéfkou. Prsnatá tmavovláska s hnedými očami, plnými perami a pre svoj vek výstredným štýlom obliekania. Na to, že mala dva roky po tridsiatke a bola skutočne pekná, sa správala ako pubertiačka. Lahkovážna a skoro stále povrchná. A čo sa týkalo jej súkromného života? Nuž, poriadna pobehlica. Aj preto som pri slove *zamilovaná* tak vyprskla.

„Tá je zamilovaná možno tak do jeho peňaženky. Akoby si ju nepoznal.“

„Veď práve, že ju poznám. Ten týpek vôbec nevyzerá, že by bol bohatý, a aj tak sa oňho zaujíma. Vlastne pochybujem, či vôbec má nejaké konto. Je úplne obyčajný. Elegán, to musím uznať, no pripomína skôr jedného z nás než nejakého zbohatlíka.“

Z jeho pohľadu sa dalo vyčítať, že si ho práve predstavuje. Žeby sa Suzanne skutočne zamilovala? O tom som dost' pochybovala. Poznala som ju. Suzanne nedokázala milovať okrem seba žiadnu ďalšiu osobu a už vôbec nie chlapa bez peňazí. Taký pre ňu nemal žiadnu cenu. Ak nemala z chlapa čo vytážiť, nezaujímal ju. Ak áno, ťažila, kým sa dalo, a ak už nebolo čo, odkopla ho.

„Pravdepodobne ju zaujal nejakou ináč,“ hádal Hank.

„Tipnem si. Bol dobrý v posteli.“ Toto mohol byť tiež jeden z dôvodov.

„Určite by sa pochválila, keby už niečo bolo. Nevšíma si ju a ona je z toho na nervy. Štve ju, že mu je ukradnutá.“

„Povedzme si úprimne, konečne niekomu.“ Suzanne bola skutočná kráska a s mužmi to vedela. Preto bolo prekvapujúce, že ju niekto odmietol. Niežeby ma to tešilo,

to nie, priala som jej len to naj, no aj tak som bola rada, že jej niekto konečne ukázal, že nemôže mať všetko, na čo si ukáže. „Možno je šarmantný.“

„Čo ti ja viem?“ pochybovačne sa zamýšľal Hank. „Nevyzerá zle, no nevyzeral, že by túžil po ženskej spoločnosti. Lepšie povedané, že by túžil vôbec po nejakej.“

„A čo keď je na chlapov?“

„Hahaha,“ rozosmial sa doslova hurónsky. „Asi si začnem dávať pozor na zadok,“ rehotal sa ďalej.

„Neboj sa, ochránim ťa. S táckou sa viem obracať perfektne.“

„O tom nepochybujem,“ povedal pokojnejšie. „Nie, asi nie je ani teplý. Možno sa mu Suzanne iba nepáči. Ktovie? Je divný. Vždy si objedná čistú sódu a sedí celkom sám až do záverečnej. Nikdy s nikým nehovorí, a ako som si všimol, zákazníci sa mu vyhýbajú. Akoby sa ho báli. Aj preto budem rád, ak si ho nebudeš priveľmi všímať.“

„Vďaka za radu.“

„Vždy tam iba tak sedí a obzerá sa,“ pokračoval zamyslene. „Mám pocit, že tam na niekoho čaká.“

„Takže ďalší čudák, ktorý čaká na spasenie?“

„Veď k nám chodievajú len takýto.“

Prikývla som, lebo to bola smutná pravda.

Pred vchodom do podniku sme zastali a Hank otvoril dvere. Vstúpil ako prvý a ja hneď po ňom. Mojim nosom sa prehnal ťažobný krčmový puch a smrad po čomsi spálenom, zrejme vajíčok, ma ovinul ako tesný závoj. Vyhrávajúca rocková hudba, ktorá bola Dingovou

neodmysliteľnou súčasťou, revala až tak, že nebolo počuť ani vlastné myšlienky. Tak nahlas tuším ešte nikdy nebola. Vzápätí sa však stíšila a od baru nám zamávala Suzanne.

„Vitaj späť, Madyne.“ Práve utierala opláchnuté poháre a z jej cigarety, tlejúcej v popolníku na pulte, sa v jemných špirálach vznášal kúdolček dymu. Červené a modré svetlá nad pultom farbili jej solárkom opálenú pokožku a jej havraním vlasom vdychovali zvláštny bordový nádych.

„Ahoj,“ odzdravila som a prešla k nej za bar, aby som sa tam zložila.

„Aká bola dovolenka?“

„Fajn. Ako ste sa tu mali vy?“

„Ušlo to, no dost' bolo rečí. O chvíľu začnú prichádzať naši *ctení* hostia a ešte nie sú poskladané stoličky,“ pripomenula a vzala si zapálenú cigaretu.

***

Bar sa naplnil neuveriteľnou rýchlosťou, no zjavne to nebolo nedočkavosťou zákazníkov, ale počasím, ktoré sa každou minútou zhoršovalo. Starká mala predsa len pravdu, keď vravela, že bude pršať, pretože tesne po deviatej sa spustil taký hustý lejak, že sa do baru prišiel schovať aj zamilovaný pár. Usadili sa na barové stoličky a objednali si ovocný čaj. Hnedovlasá žena zhruba v mojom veku si kúpila aj balíček žuvačiek a privinula sa k mladíkovi, ktorý vyzeral byť o dost' starší než ona.

Suzanne sa tešila, že sme takí plní, a ja som si začínala zúfat' od bolesti, ktorá pochytila moje nohy rýchlo a nekompromisne. Bolo takmer desať hodín, bar praskal vo švíkoch a vonku stále vyčínala búrka. Podnapití hostia boli čoraz drzejší a ja som každou ďalšou sekundou strácala trpezlivosť.

Prekontrolovala som si objednávku a Hank mi zatiaľ pripravoval nápoje. Suzanne už celú hodinu postávala za barom a zízala na dvere, akoby sa ich snažila otvoriť pohľadom. Až som sa nad tým pousmiala.

Ja som to dokázala.

„Odskočím si,“ povedala zrazu a vstala z miesta. „Hneď som späť,“ dodala ešte a prešla okolo nás ako mátoha.

Hank zavrtel hlavou a zasmial sa.

„Všimol si si, kam celý čas pozerá?“

„Na dvere,“ povedal a oprel sa rukami o pult. „Asi čaká na toho chlapíka. Riadne jej pomotal hlavu. Je z neho poriadne mimo a ani sa tým netají.“

To sa jej ozaj nepodobalo. „Rada by som ho spoznala.“

Hank pokrčil čelo, akoby nerozumel, a pritom to bolo celkom jasné.

„Chlap, ktorý ukradne Suzanne všetky myšlienky, musí byť buď hriešne pekný, alebo neveriteľne zazobaný.“

Môj kolega kývol hlavou a zvažoval, čo som povedala. „To prvé... Nie som na chlapov, no musím uznať, že má niečo do seba. O tom druhom dost' pochybujem.“

Zamrkala som. „Prečo?“

„Uvažuj,“ pobádal ma. „Prišla by si sem, keby si mala peniaze?“

Porozhliadla som sa po podniku, ktorý nevyzeral ani trochu luxusne, a moja tvár sa skrivila znechutením. „Máš pravdu. Mat' peniaze, nevstúpim sem ani náhodou.“

Dvere zarachotili znova. Vstúpili dvaja mladíci, ktorých som dobre poznala. Boli známou firmou z blízkeho okolia. Všetci ich poznali pod prezývkou Bieli gangstri, čo ich skutočne veľmi dobre vystihovalo.

Schmatla som pripravené nápoje a vykročila medzi stoly, aby som obslúžila. Pozbierala som prázdne poháre a fľaše a zastavila sa aj pri stole s dvoma *známymi*. „Čo vám prinesiem?“ mrkla som na nich.

„Dve veľké pívá a dvakrát biely rum,“ vyhlásil jeden z nich a prižmúril oči, akoby ho na mojej tvári čosi zaujalo.

„Ešte niečo?“ spýtala som sa akože ochotne. Dvere na podniku zatrepotali znova.

„Ja ťa poznám,“ povedal zrazu mladík sediaci ďalej odo mňa a švihol pred sebou rukou. „Jasné. Poznám ťa.“

„Isteže. Chodíš sem celkom často. Takže dve veľké pívá a dvakrát biely rum. Hneď to bude,“ uzavrela som a pohla sa k odchodu, keď ma ten, čo bol bližšie ku mne, zrazu schmatol za predlaktie.

„Nie, nie. Spomínam si. Si tá baba z uličky.“

Aká baba? „Pusti ma!“ zavrčala som nepriateľsky. Hneď bol pri mne Hank, odhodlaný okamžite konať.

„Buď ju pustiš, alebo ťa vyrazím cez zavreté dvere,“ zagánil zúrivo a mladík stuhol. Tuším, že si v duchu zrátal

svoje a Hankove kilá, pretože ma bez slova pustil a zdvihol ruky na znak mieru.

„V pohode, kámo. Len sme sa zhovárali,“ vyhlásil a oprel sa na stoličke. Zrazu bol krotký ako baránok a Hank ma ťahal späť k baru.

„Si v poriadku?“

„Jasné, že som. O nič nešlo.“

„Čo od teba chceli?“

„Táral niečo o tom, že som nejaká baba z uličky. Zjavne si ma s niekým splietol. Poznáš týchto ožranov. Vždy niečo tárajú. O nič nešlo.“

„Ak by na teba ešte raz niečo skúšal, vykopnem ho von.“

„Pokojne, ale podľa mňa si už netrúfnu.“

„To by som im aj radil. Čo si vlastne objednali?“

„Pivá a biele rumy. Ako vždy. Musím bežať. Prišiel niekto ďalší.“

Hank prikývol a ja som sa pobrala k ďalším stolom, aby som vymenila popolníky a obslúžila ďalšieho zákazníka.

Zaplnila som tácku keramickými miskami s ohorkami cigariet a hneď na to prešla k osamotenému mladíkovi. „Čo prinesiem?“ zopakovala som otrepanú frázu a pohľadom som preletela popolník s obitým okrajom. Ten musel ísť do koša. Pre istotu som letmo prekontrolovala aj zvyšné, aby som vedela, koľko ich pôjde do odpisu, a muž medzitým odpovedal.

„Poprosím vás sódu. Pol litra.“

Sódu?

Tajný ctiteľ Suzanne!

Zdvihla som zvedavý pohľad od podnosu. Chcela som vedieť, čím tento muž Suzanne tak uchvátil. Predstavovala som si ho všelijakého, plešatého aj pupkatého, no to, že zbadám stelesnenie krásy, som nečakala. Chvíľu som len stála a zízala naňho. Úplne som prepočula, čo si objednal.

Jeho tvár bola bezchybná, mal krásne krojené pery a havranie vlasy sa mu pod kvapkami dažďovej vody leskli. To, čo ma však kompletne odrovnalo, boli jeho oči. Modré ako nebo na pravé poludnie. Jeho pohľad ma obral o všetky myšlienky, mal hypnotizujúcu silu. Už som sa nedivila, že z neho bola Suzanne tak mimo. Veď aj ja som ledva dýchala.

„To máte šošovky?“ vyletelo mi z pusu a on sa zarazil.

„Nie.“

Och. Spamätala som sa a zavrela hlavou. „Prepáčte, ja len že som také dúhovky ešte nikdy nevidela.“

„Prineste mi, prosím, tú sódu.“

„Iste. Hneď to bude,“ zamumlala som a podala mu utierku, aby si ňou utrel vlhkú tvár. Lenže on sa uhol. Bol mojím gestom prekvapený, možno pomýlený. „To je na tvár. Je čistá, nebojte sa.“

„Ďakujem, ale to nie je potrebné.“

„Ja nehryziem,“ podotkla som pobavene a on sa uškrnul.

„Ja áno,“ povedal pokojne a široko sa usmial, až sa mu zaligotali zuby. V líčkach sa mu objavili také čarokrásne

jamôčky, že keby tam ostali trochu dlhšie, pravdepodobne by som mu hneď sľúbila doživotnú vernosť.

Zasmiala som sa a švihla obočím. „Lenže ja sa nebojím,“ vyhrkla som trochu koketne, čo sa mi podarilo ani neviem ako, a on sa znova pousmial. Vzal si ponúkanú utierku a poďakoval úklonom hlavy.

Kým som sa ja s táckou vzdľaľovala, pretrel si tvár a zrazu stuhol, akoby si na niečo spomenul. A asi to nebolo nič príjemné, lebo hneď na to sa zamračil sťa čert a zovrel utierku tak silno, akoby ju chcel rozdrviť. Zapochoybovala som, či som utierky nepoplietla a náhodou mu nedala špinavú. Srdce sa mi rozbúšilo ako o život.

„Stalo sa niečo?“ zháčil sa Hank, ktorý bol zrazu pri mne.

„Nič, ja len...“ Znova som pozrela na mladíka v rohu a dúfala, že mi aspoň niečo naznačí. Lenže ďalej na mňa iba zúrivo hľadel, akoby som mu strašne ublížila. Možno tá prekliata handra skutočne páchla za alkoholom. Čosi také by nahnevalo aj mňa, ale nie až tak, aby som vinníka chcela vlastnoručne zabiť.

„Madyne, čo je? Si v pohode?“ Hank si znova vynucoval moju pozornosť. „Necítiš sa dobre?“

„Nie. Som v pohode,“ zaklamala som a ešte raz sa pozrela na mladíka, no už bol preč. Ani som nepočula buchnúť vchodové dvere. Jediné, čo po ňom zostalo, bola tá nešťastná utierka.

„Už odišiel,“ ozval sa Hank celkom pokojne. „Ten chlapík sa mi nepáči, snaž sa ho ignorovať.“

„Videl si tie vražedné pohľady? Dokelu, asi som mu dala špinavý ručník.“

„To je jedno. Snáď sa už nevráti.“

***

Moje prvé kroky viedli do kúpeľne, tak ako každé ráno predtým. Hlavu som mala plnú neznámeho muža, ktorý ma uchvátil rovnako ako Suzanne. Netušila som, čo bol zač, no bola som si istá dvoma vecami. Určite nepatril do našej štvrte a tá utierka bola v poriadku – skontrolovala som ju, keď odišiel.

Vyčistila som si aj zuby a natiahla sa po hrebeň. Letmo som sa skontrolovala v zrkadle a div mi nezabehlo. Oproti mne stála žena s nádhernými plavými vlasmi a šokovaným výrazom. Srdce sa mi rozbúšilo ako šialené.

Neveriacky som si oboma rukami pozhŕňala vlasy dopredu, aby som sa na ne pozrela zblízka, a oblial ma pot.

Moje vlasy nikdy nevyzerali tak zdravo ako dnes a ešte nikdy neboli také jemné. Predtým pripomínali inštalatérske konope, no teraz... Akoby mi s nimi nejaký kaderník urobil zázrak. Lenže ja som u žiadneho nebola. Nerozumela som tomu, čo vidím. Prehodila som si vlasy späť dozadu a natočila sa, nech vidím, ako mi ležia na chrbte, a zažila som ďalší šok. Vlasy mi nielen ožili, ony mi za noc dokonca podrástli o dobrých desať centimetrov. To predsa nebolo možné. V jemných vlnách mi siahali až k zadku a leskli sa ako pravé zlato. Naprázdno som preglgla a poštipala sa na ruke.

Naozaj som nesnívala.

V panike som na sebe skontrolovala všetko, čo sa skontrolovať dalo. V tvári som bola stále rovnako bledá, aj kruhy pod očami patrili mne, všetko ostatné bolo ako predtým, no vlasy... tie vlasy neboli moje.

Vybehla som z kúpeľne a trielila do kuchyne, kde postávala stará mama. Práve popíjala svoju rannú kávu, a keď ma zbadala, skamenela. Aj ona si ten rozdiel všimla.

„Madyne,“ šepala bez dychu. Vyzerala, že sa jej o chvíľu urobí zle. Rýchlo som k nej priskočila a pomohla jej sadnúť si.

„Starká, je ti zle?“

„Nie, len...“ zavrtela hlavou a znova si ma zdesene prezrela. „Myslím, že je čas vyložiť karty na stôl,“ povedala s desivou vážnosťou a mne bolestivo stiahlo žalúdok.

„Ako to myslíš? Ty vieš, čo sa so mnou robí?“

Prikývla, no mne takáto odpoveď nestačila.

„Tak hovor!“

Babičkine oči sa zaleskli slzami a pery sa skrivilili žiaľom. Šálka v jej prstoch ticho zacinkala. Roztriasli sa jej ruky a mne z pohľadu na jej úzkosť stislo srdce. Položila svoj čaj na stôl a znova sa na mňa pozrela. „Verila som, že sa to nestane. Dúfala som, že...“ Povedala to takým záhadným a sklamaným spôsobom, že mi začalo byť do plaču. Jej výraz ma desil.

„Čo? Čo sa nemalo stať? O čo tu ide? Starká,“ oslovila som ju prosebne. „Hovor, preboha.“ Zaklipkala som očami, aby som zahнала slzy, ktoré mi kalili zrak, a pozrela som na utrápenú ženu ešte nástojčivejšie. „Babi.“

„Sadni si, srdiečko. Porozprávame sa.“ Starou pochudnutou rukou potľapkala stoličku po svojej ľavici.

Poslúchla som ju. Jedna moja časť bažila po pravde, tá druhá, ustráchanjšia, aj vďaka babkinej reakcii už nechcela nič vedieť.

„Musím ti niečo povedať o otcovi.“

„Vravela si, že ho nepoznáš.“

„Nebola to úplná pravda.“

Pocítila som krátky záchvev sklamaní. Doteraz som bola presvedčená o tom, že stará mama je jediná žena, ktoré mi nikdy neklamala.

„Mlčala som, pretože som dúfala, že ty nikdy nebudeš ako on. Žiaľ, moje modlitby neboli vyslyšané a ty sa už meníš.“

„Mením?“ Srdce ma udrelo do hrude z celej sily, až ma kdesi tam vzadu pichlo.

„Keď ho sem tvoja matka prvý raz priviedla, netušila som, kým je.“

„Tvrдила si mi...“

„Klamala som,“ umlčala ma. „Nechcela som, aby si poznala pravdu. Nechcela som, aby si vedela, čo bol zač, lebo som verila, že k tomuto rozhovoru nikdy nedôjde. Mýlila som sa. Tomu, čo ťa čaká, sa vyhnúť zjavne nedá.“

„Nerozumiem, o čom hovoríš.“

„Od ľudí je ich druh skoro nemožné rozoznať. Odlišujú sa iba niekoľkými... anomáliami. Tvoja mama celý čas vedela, kým je a aký je pre ňu nebezpečný. Ja som sa to dozvedela, až keď sa vrátila domov. Povedala mi, že je

tehotná, a preto musela odísť. Ušla od neho skôr, ako by vám mohol ublížiť.“

„Prečo by nám ubližoval? Bol to nejaký psychopat alebo čo?“

„Tvoje bolesti... Áno, viem o nich. Už dávno som si všimla, že sa s tebou niečo deje, no myslela som si, že sa to zastaví. Som hlúpa stará baba,“ povzdychla si sklamane. „Dokonca aj za tvoju nespavosť môže to, kým nakoniec budeš. A vlasmi sa to neskončí.“

Otázka, ktorú som mala na jazyku, nechcela von. Bála som sa odpovede, lebo určite musela byť strašná. Celé roky som čakala na túto chvíľu. Túto otázku som si pripravovala azda miliónkrát a zrazu, keď mala prísť, nechcela ísť von. Bolo však načas zahodiť všetky obavy a vzmužiť sa.

„Na koho sa mením? Alebo lepšie bude, ak sa opýtam, *na čo?*“ Hlas sa mi zradne zlomil a po krížoch mi stiekla studená kvapka potu.

Stará žena spustila pohľad a dole tvárou sa jej skotúľala ťažká slza.

„Tak hovor!“ Od strachu a zúfalstva som zvýšila hlas a starká sa žalostne rozplakala. Rukami si zakryla tvár, no potom sa vzchopila a pozrela sa mi priamo do očí.

„Ty, ty si...“ koktala a mojím srdcom znova silno trhlo. Bolo to ako čakať na vynesenie rozsudku a dúfať, že aj keď to vyzerá hrozne, stane sa zázrak. „Si... Ty si... *upír,*“ šepla. „Teda, ešte nie, no za chvíľu ním budeš.“

Upír? Fajn. Preskočilo jej. „Starká, ty... ty si sa... *zbláznila,*“ zasmiala som sa. Toto som naozaj nemienila počúvať. Vstala som zo stoličky a nesústredene sa prešla po

kuchyni. „Prečo si zo mňa robíš srandu? Niečo také predsa nie je možné, veď to vieš.“

„Kiežby si mala pravdu.“

„Niečo také ako *upíri* a... a *vlkolaci*... To predsa... Je to blbosť! Neexistujú tak ako škriatkovia či víly. Mňa predsa nikto nepohrýzol. To predsa...“ strácala som slová. Takéto tvrdenie bolo predsa neakceptovateľné. „Ty naozaj veríš tomu, čo si mi práve povedala?“

„Samozrejme, že áno. Ty si sa takto narodila, dievčatko. Máš to už v sebe,“ povedala a tiež vstala. „Nikto ťa nemusel pohrýzt.“ Pristúpila ku mne a pokračovala. „Tvoj otec bol upír, Madyne. Preto máš tento dar.“

Zamrkala som. Vedela aj o tomto?

„Viem, že myšlienkou dokážeš hýbať predmetmi. Videla som, ako to robíš.“

„Neverím tomu, čo mi tu hovoríš. Nejestvuje to.“

„Viem, že to znie neuveriteľne, no uvažuj. Tvoja nespavosť a tie bolesti. Meníš sa, čo je očividné, a dokážeš hýbať vecami. To nedokáže každý.“

„Ja viem, ale...“

„Ťažko sa tomu verí, možno som ti to mala povedať už dávno. Už keď si začala robiť tie desivé veci, no verila som, že si len výnimočná a nepremeniš sa.“

„Ty nežartuješ.“

„Nie.“

Pery sa mi hystericky rozochveli a srdce mi na okamih celkom prestalo búšiť. „Upír?“ zopakovala som zdesene, ešte vždy trochu neveriacky, a stará žena prikývla. Chvíľu to moja myseľ spracovávala.

Panebožel „Som netvor,“ hlesla som zdesene a prekryla si rukou ústa.

„Nie,“ zhikla stará žena a pozrela na mňa pohľadom plným lásky. „Si tá najúžasnejšia bytosť na svete.“

„Najúžasnejšia? Ak je pravda to, čo hovoríš, som monštrum. Budúci vrah. Čo na tom môže byť úžasné?“

„Má to aj svoje výhody,“ riekla nežne a vzala ma za ruku. „Nie všetci upíri sa živia ľudskou krvou. Veľmi som sa o to zaujímala. Madyne, ty si vlastne niečo medzi. Si čistokrvný upír, pretože si sa takto narodila. Nestvorili ťa. Môžeš mať dokonca aj vlastnú rodinu,“ upokojovala ma. „Tvojou výhodou je, že nikdy nebudeš *len upírom*. Vždy v tebe bude veľký kus človeka a to ti bude dodávať silu odolávať ľudskej krvi. Pre upírov, akým si ty, nie je ľudská krv taká lákavá, pretože koluje aj v ich žilách. Ale ak by si stretla *premeneného*, tak preňho bude takmer nemožné nezabiť ťa, pretože ho budeš priveľmi lákať. Je tu mnoho iných upírov a sú aj tí zlí. Ak by niekto zlý zistil, že existuješ, že si spolovice človekom, mohlo by sa to veľmi zle skončiť.“ Pohládila ma po líci a s nehou sa mi pozrela do očí. „Si výnimočná.“

„Dá sa to zastaviť?“ To bolo to jediné, čo ma teraz zaujímalo. Nechcela som tento prekliaty dar ani nič, čo s ním súviselo. Nechcela som byť netvorom. Chcela som žiť plnohodnotný, nudný život smrteľníka, so všetkým, čo k nemu patrí.

Pokrútila hlavou a svetlo nádeje zhaslo. „Nie. Je tvojou súčasťou. Tvojím *ja*.“ Jej slová boli ako rozsudok smrti. Konečné a nemenné. „Anjelik, ty *si* výnimočná,“

zdôraznila a jemne sa na mňa usmiala. „Prechádzaš zmenou, ktorá nie je možno príjemná, no som si istá, že časom sa s tým naučíš žiť.“

„Žartuješ?“ prskla som zlostne aj vystrašene a ustúpila som. „Ako sa môžem naučiť žiť s vedomím, že budem mať chuť zabiť každého z mäsa a kostí? Ako sa môžem naučiť žiť s vedomím, že musím byť tou zlou?“ Takmer som kričala.

„To, že máš v žilách ich krv, neznamená, že musíš byť ako oni. Máš dobré srdce a vždy môžeš urobiť len to, čo sama chceš.“

„Lenže čo to bude za život? Milujem slnko. Ako si zvyknem na život v tme?“

„To predsa nie je tvoj prípad. Ty ako *narodená* budeš môcť chodiť po slnku. Časom vymyslíme spôsob, ako zakryť, že je tvoja pokožka na slnku iná a...“

„Iná?“ skočila som jej zdesene do reči. „Chceš tým povedať, že ma slnko nezabije?“

„Nie. Pre *premenených* upírov je slnko smrtiace, no pre *narodených* nie,“ usmiala sa. „Len spočiatku bude tvoje telo na slnku žiarit.“

„Žiarit? Ako?“

„To neviem. Nikdy som to nevidela na vlastné oči, no neboj sa, nejako to zvládneme.“

Panikárila som a srdce mi stále búšilo ako šialené, no snažila som sa tváriť vyrovnané. „Čo chlap, ktorý mamu zvedol? Bol ako ja?“

„Nie, on bol *premenený*. Aspoň myslím. Nikdy som sa na to mamy nespýtala a ona o ňom takmer nikdy nehovorila.“

„Prečo nie?“

„Pretože naňho nemala dobré spomienky.“

„Nerozumiem.“

„Klamala som, keď som hovorila, že spolu chodili. Myslela som si, že bude lepšie, ak ti poviem, že bola tvoja mama šťastná. V skutočnosti to bolo tak, že ten upír si ju vyhladal, opil a zneužil. Až potom jej povedal, že ju zvedol, aby mu porodila dieťa. To mamu vydesilo. Ušla od neho a povedala mi, čo sa stalo. Rozhodli sme sa ujsť. Nasledujúci deň sme sa presťahovali sem a tvoja mama si prefarbila vlasy. Dúfala, že takto ju nenájde, že jej dá pokoj. Až neskôr zistila, že je tehotná.“

„Preboha. Som dieťaťom nejakého zvráteného upíra.“

„Nezáleží na tom, kto je твоjím otcom, Madyne. Si moja vnučka a ja ťa ľúbim takú, aká si.“

„Prečo nešla na potrat? Prečo si ma nechala, keď ju tak hnusne zneužil?“

„Ty si za to, čo sa stalo, predsa nemohla. Tvoja mama ťa ľúbila od prvého okamihu. Keď si sa narodila, bola tou najšťastnejšou ženou na svete. Bola pripravená dať za teba aj život. Ani sme sa nenazdali a začala si loziť. Potom si povedala prvé slová a to bolo pre tvoju mamu to najkrajšie.“

„Lenže... ona potom odišla.“

„Áno. Jedného dňa som šla do obchodu, a keď som sa vrátila, ležala si v postieľke celkom samučká. Mama bola preč a ja som ju od toho dňa už nevidela.“

„Myslíš, že ju našiel? Že ju uniesol?“

„Neviem, čo sa s ňou stalo, zlatko. Odišla bez vecí, bez peňazí... Obávam sa toho najhoršieho, lebo tvoja mama ťa ľúbila a nikdy by ťa len tak neopustila.“

Naprázdno som prehltna a zhlboka sa nadýchla. „Najskôr ju našiel a zabil. Ale prečo ma tam nechal? Nešlo mu hlavne o mňa?“

Starká pokrčila plecami. „Netuším.“

„Je viac takých, ako som ja?“ zmenila som tému a starká to ochotne prijala.

Prikývla. „Áno, no nie je vás veľa. Madyne, chcem, aby si vedela, že máš niečo z oboch svetov, a preto môžeš žiť ako iné ženy. Môžeš mať vlastnú rodinu. *Premenení* sa medzi sebou nedokážu rozmnožovať, ich ženy sú neplodné, no ty si spolovice človek,“ riekla s jemným úsmevom, no mňa to teraz nijako neuspokojovalo. „Vždy budeš môcť byť matkou. Aj tisíckrát.“

Preboha! Toto znelo asi najhoršie.

„Nikdy nezostarneš. Vždy budeš mladá a krásna.“

„Čo budem mať z večnosti a mladosti, keď všetci, ktorých ľúbim, zomrú? Zostanem tu potom sama.“ Prialo som si, aby to bol len zlý sen, aby nič z toho nebola pravda, no nech som sa štipala na ruke akokoľvek silno, neprebúdza som sa.

Starká ma chytila za ruky. „Kým nás budeš mať v srdci, nikdy nebudeš úplne sama. Okrem toho... je tu Hank.“

Znova s ním začínala, ale teraz som ho fakt nemienila riešiť. Preto som zmienku o ňom odignorovala. „Prečo sa mením až teraz? Nemala som sa ako upír už narodiť?“

Znova sme sa usadili k stolu a starká mi podala papierový obrúsok. Utrela som si uplakanú tvár.

„Rodíte sa ako ľudia. Netuším prečo, asi to tak musí byť. Keď si mala dvadsaťjeden a začali ti tie bolesti, došlo mi, že sa začínaš meniť. Snažila som sa zistiť, čo potom, až to príde, no vždy som tajne dúfala, že k tomu nedôjde.“

„Odkiaľ si sa to všetko dozvedela? Poznáš niekoho ako ja?“

„Prečo si myslíš, že je Hank vždy nablízku? Že mu verím a vždy ho tu rada vidím?“

„On... on je ako ja?“

Prikývla. „Jeho matka bola človekom ako tá tvoja. Zamilovala sa do upíra a on sa zamiloval do nej. Keď sa im Hank narodil, boli prenasledovaní. Nevieš kým, no boli nútení opustiť svoje dieťaťko a odísť. No ešte skôr, ako sa tak stalo, nechali bábätko starému Petersonovi s listom, v ktorom mu vysvetlili, ako sa veci majú. Vedeli, že starec je samotár a že k nemu nikdy nikto nechodí. Bol ideálnym človekom pre výchovu upírskeho bábätko. A čo bolo najdôležitejšie, vedel, že existujete, a preto sa mohol o také dieťa postarať. Od neho som sa toho veľmi veľa dozvedela.“

„Hankov starý otec nie je jeho skutočný dedko?“ šokovalo ma to, hoci veľa podoby medzi nimi nebolo. „Vie Hank o tom, že nebol vlastný?“

„Iste.“

„Ale Hank nevyzerá ako *upír*.“ Bol obyčajný. Ľudsky obyčajný. Nemal by mať aspoň ostré tesáky?

Starká sa usmiala. „Hank je napoly človek, Madyne. Samozrejme, že nevyzerá ako upír. Čo sa týka jeho očí... Zreničky *narodených* zostávajú nezmenné. Asi aj preto, aby ste lepšie zapadli v dave a boli pre iných upírov neviditeľní.“

„A on o mne vie?“

„Áno, vie. A ako vidíš, páčiš sa mu.“

Och, už zasa? „Takže som... tá vec.“

„Áno, budeš upírom. Som rada, že si to zobrala tak pokojne. Bála som sa, že ťa to vydesí a urobíš nejakú hlúposť.“

„Vieš aj to, ako dlho sa budem meniť?“

„Do svojich dvadsiatich troch rokov,“ odpovedala jednoznačne a mne stiahlo útroby.

„Mám iba pol roka,“ zhĺkla som pošepky. „A Hank, on už je? Alebo ešte nie?“

„Už rok,“ prikývla a jemne mi stisla ruku. „Nie si na to sama, srdiečko, takže sa nemáš čoho báť.“

„A čo tie bolesti? Hank v práci takmer nikdy nechýbal.“

„Možno to zvládal trochu lepšie ako ty. Neboj sa, bude to v poriadku,“ ubezpečila ma a venovala mi milujúci

úsmev. „Ale čo urobíme s tými vlasmi?“ húpala. „Je vidieť, že sú iné.“

S tým som si ja veľkú hlavu nerobila. „Poviem, že som bola u kaderníka. „No stále nerozumiem niektorým veciam.“

„Pýtaj sa. Ak budem vedieť, odpoviem.“

„Vravela si, že naše oči zostávajú nezmenené. To znamená, že tým *premeneným* sa menia?“ Znelo to strašidelne.

„Ich oči sú vždy iba modré. Žiarivo modré.“

„Takže sa od ľudí dajú odlíšiť.“

Súhlasne prikývla. „Líšia sa od ľudí aj inak.“

„Napríklad?“

„Sú bledší ako bežní ľudia,“ povedala jednoznačne a zúžila oči. Zamýšľala sa. „Ich oči sú vraj úchvatne modré a sú krásni. Ak by si niekoho z nich stretla, pocítila by si, že je iný než bežní ľudia. Vyžarovalo by z neho niečo lákavé, niečo až nebezpečne odzbrojujúce.“

Pred očami som zrazu mala mladíka z baru a vyschlo mi v hrdle. Ten chlapík krásny bol. Aj jeho oči boli nádherne modré, nedokázala som sa vynadívať. Mohol byť upírom? A mohol ma spoznať? „A upír by nás vedel rozoznať od ľudí?“

„Teraz, kým si ešte človek?“

Prikývla som.

„Nie som si istá. Asi nie, no ty máš pred premenou. Prechádzaš poslednými štádiami, takže myslím, že ak by ti bol priveľmi blízko, mohol by vycítiť, že nie si iba človek.“

Nosy upírov sú také citlivé, že by ucítili vôňu krvi aj bez toho, aby sa človek musel poraniť.“

Dala som mu svoju utierku. Mohol ma podľha toho spoznať? To preto sa tváril tak desivo? Zistil, kto som? Pôjde po mne, aby ma teraz dostal?

„Madyne, už si niekoho takého už stretla?“ hádala z toho, ako som sa tvárila.

„Nie,“ odsekla som podozrivo rýchlo. Nebola som si istá, kým muž z baru bol, aj keď mi niečo našepkávalo, že by som sa ho mala za každú cenu strániť. Kým si tým však nebudem celkom istá, nechcem robiť zbytočnú paniku. „Len sa o to zaujímam,“ zamumlala som. „Aj *premenení* chodia cez deň von?“

„Nie, slnečné lúče by ich spálili.“ Tieto slová ma trochu upokojili, no ešte vždy som bola napätá.

Ten upír chodieval do baru iba počas noci, a to, či ma spoznal, som mohla zistiť až večer v bare. Mala som ešte kopec otázok, no stará mama už bola unavená a ja som ju nechcela viac trápiť.

„To ťa už nič viac nezaujíma? Čakala som, že o tom budeme hovoriť celý deň,“ priznala sa.

„Zaujíma,“ pritakala som, „no nechcem ťa priveľmi unaviť. Vidím, že si ustatá.“

„Hej, to trochu som,“ priznala mumlavo.

„Chod' si trochu oddýchnuť.“ Nemusela sa o mňa báť. Bola som tak v pohode, ako sa v tejto chvíli dalo byť.

„Čo budeš robiť ty?“ spýtala sa ma s netajenou obavou.

Asi čakala, že to neunesiem, že si ublížim, ale nemohla by som jej niečo také urobiť. Zvykla som si na to, že som iná, a teraz, keď som vedela, ako veľmi, napodiv sa mi uľavilo. Aspoň budem vedieť, čo sa so mnou deje a prečo. To, že sa stanem príšerou, ma netešilo, ale krik a plač by babku len zbytočne trápili a ničomu by nepomohli. „Najprv niečo zjem, kým to moja ľudská časť potrebuje, a potom... Potom niečo uvarím. Niečo také mi predsa nemôže pokaziť deň, no nie?“ odvetila som stále trocha rozhodená a starká zmätene, no s dôverou prikývla.

„Mama by na teba bola hrdá,“ hlesla a jej oči sa znova naplnili slzami. „Som rada, že si taká rozumná. Len ťa prosím. Nesprav niečo nezodpovedné.“

„Nezodpovedné?“ Na moment som jej slovám nerozumela, no rýchlo som vyčítala pravdu medzi riadkami. „Nechystám sa skočiť pod vlak, ak sa bojíš toho.“

„Čakala som, že mi bude ľahšie, keď budeš vedieť pravdu, ale je mi ešte horšie,“ priznala utrápene a utrela si líca. „Ešte stále sa pýtam, prečo práve ty.“

„Hm, to aj ja. Možno to je sebecké, no som rada, že nie som jediná. Teší ma, že aj Hank je... *iný*.“ Cítila som sa pre tie slová previnilo, no skutočne ma to tešilo. Vo svete, kde sa inakosť veľmi neakceptuje, bude ľahšie žiť s vedomím, že nie som sama.

„Trochu sebeckosti v tom je, no je dobré mať niekoho, kto pozná, čo prežíváš.“

Prikývla som a vstala. Prešla som k chladničke a otvorila ju. Mala som chuť hádam na všetko. Bola som zvedavá, či to bude takto aj po mojej premene. Otočila som

sa k starkej, ktorá zamyslene hľadela na neurčitý bod na zemi a nevnímala ma. „Keď budem... *iná*,“ začala som opatrne a ona sa na mňa znova pozrela. „Budem sa vedieť zasýtiť aj normálnou stravou?“ Nevedela som si ani predstaviť, ako dokážem prehltnúť krv, keď stačilo, aby som na to pomyslela, a zdvihol sa mi žalúdok.

„Nezabúdaj na to, že budeš aj človekom.“

„Pri pohľade na krv je mi zle. Neviem si ani predstaviť, aké to bude, keď sa premením.“

„Až sa zmeníš, budeš to vnímať ináč.“

„Ako ináč?“

„To presne neviem, no viem, že to tvoje telo bude potrebovať, takže to budeš brať vlastne ako samozrejmosť.“

„Samozrejmosť?“

„Po premene to bude iné. Ver mi.“

Verím, ale kiežby sa žiadna premena nekonala. Kiežby sa zo mňa nemal stať netvor, na ktorého meno som sa bála ešte aj pomyslieť.

Kiežby...

3. Nevyčerpatelná téma

Hank sa objavil vo dverách nášho domu, keď už stará mama spala. Nechcela som ju budiť, preto som sa vykradla z domu, zamkla a vykročila po vychodenej ulici so susedom po boku. Kráčala som do práce s hlavou plnou otázok. Sprvu som však mlčala. Nechcela som hovoriť, kým nezačne on. Lenže on bol stále ticho.

Pozorovala som ho kútikom oka a snažila sa na ňom nájsť niečo zvláštne – niečo, čím by bol iný – čím by sa líšil od bežného smrteľníka. Hocičo, čo by ma presvedčilo o tom, že *je* tým tvorom. Lenže nebolo na ňom nič nezvyčajné, vyzeral celkom obyčajne.

„Prečo si mi nepovedal, kým si?“ prekričala som ničivý hrkot áut preháňajúcich sa po našej ľavici.

Nechápavo na mňa pozrel a ja som zneistela. Tváril sa tak naschvál alebo skutočne nechápal, o čom práve hovorím? Nie, hral to na mňa – poznala som ho pridobre. Nemienila som sa nechať oklamať jeho nevinným výrazom.

„Čo dokážeš ty?“ spýtala som sa. „Usmrtiť pohľadom? Zbaviť človeka svojprávnoti?“ Priznám sa, že tá druhá možnosť sa mi pozdávala o čosi viac. V jeho prítomnosti mi bolo vždy akosi zdravšie a zrazu som pochybovala o tom, že v tom má prsty náhoda.

„Neviem, o čom hovoríš.“ Nehovoril to ani trochu presvedčivo, aj keď sa snažil. Rozhodla som sa, že ho k nehranej reakcii vyprovokujem.

„A čo krv?“ Zastala som a on zarazene ostal stát tesne predom mnou. „Už si ju ochutnal?“

Zbledol a moje obočie trochu ožilo. Zamračil sa a rozpačito pokrútil hlavou. „Netuším, o čom točíš,“ tvrdohlavo zapieral ďalej a vykročil.

„Hank, stačilo!“ povedala som prísne a prikročila k nemu. Chytila som ho za laket', aby som ho zastavila, a pozrela som mu do tváre. „Už viem všetko! O sebe, o tebe aj o mame,“ priznala som a rozhliadla sa. Boli sme sami, a to mi dovoľovalo ďalej naňho tlačiť'. „Celý čas si vedel, že som ako ty, a mlčal si. Prečo?“ Bola som nahnevaná, ale aj sklamaná. Veď sme boli priatelia a on mi zatajil skoro smrteľnú pravdu.

„Ako ja?“ zasmial sa. „Ani zd'aleka nie si ako ja.“

„To máš pravdu, no budem.“ Prekrižila som si ruky na hrudi a počkala, až okolo nás prejde akýsi človek. Hneď potom som stišila hlas a pozrela na rozpačitého Hanka. „Chcem len vedieť, aké to je.“

„Aké je čo?“

„Aké je to byť upírom.“

Strhol sa, akoby som mu práve vynadala, schmatol ma za rameno a odtiahol za opustený roh.

„To bolelo,“ zaškrípala som pošepky, no jeho kamenný výraz nezmäkol.

„Nechceš megafón, aby si to mohla všetkým roztrúbiť?“

„Veď som to nepovedala až tak nahlas.“

„Celkom mi postačí, že na to myslíš,“ poznamenal nazlostene. Zneistela som.

„Čože?“

„Budem počut' tvoje myšlienky.“

„Tak počkaj.“ To pre mňa bola novinka. Lepšie povedané, vyražalo mi to dych. „Ty počuješ, čo si teraz myslím?“ Vyschlo mi v ústach.

Keď prikývol, mala som chuť prepadnúť sa pod zem.

Čítal moje myšlienky! Moje šialené pošramotené myšlienky!

Moja predstavivosť bola niekedy až priveľmi... divoká. Čo si o mne musel myslieť? Mala som pocit, že pred ním stojím celkom nahá, a nech sa snažím akokoľvek, nemôžem sa zakryť. Prišerne som sa hanbila.

„Počujem myšlienky všetkých ľudí,“ odvetil pokojne a strčil ruky do vreciek, ako keby nevedel, čo s nimi.

To si robíš srandu!

„Nie, nerobím si srandu,“ zareagoval a srdce sa mi úzkostlivo zovrelo.

On ma fakt počuje. Bože, to je úžasné! A strašné. Prečo aj ja nemôžem čítať myšlienky? „Takže, ako to funguje? Počuješ to stále? Na akú vzdialenosť dokážeš počúvať? Dá sa to nejako ovládať? Mohol by si to aj vypnúť, keď bude treba?“ Zrazu sa mi jazyk nebojácne rozplietol a padala zo mňa jedna otázka za druhou. Jeho dar bol zaujímavejší ako ten môj. Síce sa mi nepáčilo, že sa pred ním neukryjem, no takýto dar by som prijala.

„Musíš stáť pri mne. Nedokážem čítať myšlienky cez ulicu.“

„Ako blízko musím stáť? Tak ako teraz?“ Hádala som, že keby som stála o meter ďalej, už by sa mi v hlave možno hrabat' nemohol.

„Presne odmerané to nemám, ale asi päť metrov?“ odhadoval.

„Úchvatné.“

„Ani by som nepovedal. Keby si vedela, na čo všetko ľudia dokážu myslieť,“ krútil hlavou, „nechcela by si to. Niekedy je lepšie nič nevedieť.“

„To je pravda. Asi by som nechcela vedieť, čo si o mne myslia. Dá sa to aj nejako zastaviť?“

„Ak áno, ešte sa mi to nepodarilo. Keď sa mi to stalo prvý raz, mal som dvadsaťjeden. Bolo to, akoby som mal v hlave rádio, ktoré neustále vysielalo. Časom som si na to zvykol a naučil sa nevšimáť si to.“

„Takže to počuješ bez prestávky?“

Prikývol.

„To nemáš pokoj, ani keď spíš?“

„Žijem sám, Madyne. Doma také starosti nemám, kým sa niekto neobjaví pri dverách.“

„A čo bar? Tam chodieva kopec ľudí. Musí to byť strašné. Je tam hluk a k tomu toľko myšlienok...“ Nedokázala som si to ani predstaviť.

„Naučil som sa to zmierniť. Viem ich stíšiť, no úplne umlčať sa mi ich ešte neporadilo.“

„Ako to robíš? Myslím to stíšenie.“

„Všetko je to tu,“ povedal a potukal mi prstom po hlave. „Tvoj mozog ovláda celé telo. Neverila by si, čo všetko dokážeš vôľou. Je to proste v hlave, Madyne. Chceš pohnúť vecou – tak to urobíš. Pozrieš sa na ňu a praješ si, aby sa pohla. A ona sa pohne.“

„Takže takto to funguje s tvojím... darom?“

Prikývne. „Len si dávaj veľký pozor, kde ho použiješ. Ak ťa niekto uvidí, je po tebe. *Premenení* zbožňujú našu krv, a hlavne tú zmenenú. Keď zistia, že existuješ, určite po tebe pôjdu. A im neujdeš.“

„Takže sa musím do konca života skrývať?“ Už len z tej predstavy som bola v koncoch. To teraz nemôžem ani prejsť po ulici bez toho, aby som sa večne neobzerala, alebo čo? Nemysliteľné!

„Iba do premeny.“

„Nehovoril si, že po premenene ich budem lákať ešte viac?“

„Hej, no ide o to, že potom sa budeš vedieť chrániť aj bez cudzej pomoci. Budeš silnejšia, rýchlejšia a hlavne menej zraniteľná. Len nerob blbosti. Nikdy nevieš, kto na teba pozerá.“

„Neplánujem si nič skúšať, toho sa neboj.“

Pristúpil ku mne a objal ma okolo ramien. „Takže to už vieš. Som rád, tie pretváranky ma už nebavili,“ vzdychol, akoby sa mu zo srdca odvalil kus skaly. Pohladil ma po ramene veľkou dľaňou a jemne ma pobožkal do vlasov. „Hm... Voniasť akosi ináč.“

Vzhladla som k nemu a zamračila sa. „Ako to myslíš?“

„Voniasť intenzívnejšie ako obvykle.“

„Čo to znamená?“

„Najskôr len to, že si stále bližšie k premene.“

„Môžem sa t'a niečo opýtať?“

„Nie, tvoja krv ma neláka,“ odpovedal mi na myšlienky. Uľavilo sa mi. „Mala by si vedieť, že až budeš *premenená*, každému človeku budeš pripadať inak lákavá. Nieкто za tebou bude šaliť, nieкто t'a len preletí očami. Ale to isté budeš pri *premenenom* cítiť aj ty. Môže byť pre teba totálne neodolateľný, ale môžeš nad ním aj mávnuť rukou.“

„Prečo to tak je?“

„Ťažko sa to vysvetľuje, no je to niečo ako naša lovecká zbraň, na ktorú vábime svoje obeť,“ vysvetlil a znova sme sa pohli, aby sme nemeškali do práce. „Takisto budú pôsobiť *premenení* na nás.“

„Takže, ak tomu dobre rozumiem, my budeme neodolateľní pre ľudí aj pre upírov.“

„Pre upírov sme niečo ako lahôdka. Ani nezaváhajú, ak stretnú *narodeného*.“

„Tak toto sa mi naozaj nepáči.“

Usmial sa. „To ani mne, no nič, taký je život. Vlastne na tom nie sme až tak zle. Sme v tom reťazci hneď na začiatku. Možno by sme na to mali byť hrdí, veď aspoň v niečom sme prví,“ pokúšal sa ironizovať, no mne to zábavné nepripadalo. „Som si istý, že sú aj dobrí upíri, čo nám nebudú chcieť ublížiť.“

Preboha, ešte k tomu všetkému sa zo mňa stala potrava.

„Ja by som to nebral až tak tragicky,“ Hank opäť reagoval na moje myšlienky.

„Niekto ma bude chcieť zožrat.“ Neveriacky som pokrútila hlavou. „Nie je to len úplne tragické a katastrofálne. Je to úplne choré a absurdné!“

„Vidiš to v zlom svetle,“ zarazil tok mojich myšlienok a vzdychol si. „Nikto ti nič nerobí. Nie všetci ti budú chcieť pustiť žilou.“

„Ty si takých už stretol?“

Zbledol, až ma zarazilo, kam sa všetka jeho napoly černošská farba vytratila. Pochopila som. „Už som ti hovoril, že máš super vlasy? Pristane ti to,“ žmurkol na mňa jedným okom a pridol do kroku.

„Prečo si mi už skôr niečo nenaznačil? Mohol si ma varovať. Pripraviť ma na to.“

„Nemohol som. Tvoja starká by ma asi zabila.“

„Si nesmrteľný,“ podotkla som s úsmevom a Hank sa zachichotal.

„Vidiš, to je pravda, no aj tak. Toto nebolo na mne. Do poslednej chvíle dúfala, že sa to nestane. Potom by bolo zbytočné hovoriť ti také veci.“

„Bola šanca, že som sa nemusela začať premieňať?“

„Nie, asi nie, ale aj tak dúfala.“

Chápala som to. Nechcela pre mňa takúto budúcnosť. Ibaže nech to pre mňa teraz vyzeralo akokoľvek strašidelne, v mnohých ohľadoch sa mi to začínalo páčiť. Malo to síce zopár nepríjemných prekvapení, ale toľko výhod! A tá najväčšia?

Nesmrteľnosť.

Ešte včera ma čakali šediny, vrásky a boľavé kĺby a od dnes budem už len mladá a krásna.

„Odkedy si to o sebe vedel ty?“

„Už od mala. Starý otec mi to vysvetlil už dávno.“

„Aká bola tá premena. Bolelo to?“ Žalúdok mi jemne zovrelo, lebo som vedela, aká bude odpoveď.

„Rád by som povedal, že nie.“ Sťažka si vzdychol a pokrčil čelo. „Pravda je však taká, že tá bolesť je strašná.“

„Viem, o čom hovoríš.“ Prežívala som to počas každého splnu.

„Netrvá to iba jednu noc.“

Zaúpela som.

„Prakticky sa už meníš, o čom svedčia aj tvoje vlasy, no úplne premenená budeš, až keď budeš mať dvadsaťtri. Ja som sa menil celý jeden deň. Vrátane noci. Predpokladám, že tak dlho to bude trvať aj tebe.“

„Celý deň a noc? Veď ma to zabije.“

„Nebudeš pri tom sama, ako som bol ja. Budem stáť pri tebe a držať ťa za ruku,“ prisľúbil a mne zovrelo hrdlo.

V takej chvíli som skutočne nechcela byť sama. „Ďakujem, Hank, no prečo až po dvadsať trojke? Prečo sa meníme až dva roky?“

„Neviem ti odpovedať,“ pokrčil ramenom. „Je to, ako keby si sa ma opýtala, prečo dýchame práve kyslík. Alebo prečo je soľ slaná. Jednoducho to tak je.“

Predstava, ako sa zvíjam v krčoch, kričím do vankúša a cítim takú bolesť, že sa mi z nej chce zvracať, bola príšerná. No bude sa dať ľahšie prekonať s vedomím, že s východom slnka skončí. Ale to, že budem musieť celú

svoju nekonečnú existenciu hrýzt' ľudom do krku a piť im krv, bolo proste príliš absurdné, príliš šialené.

„Ja sa neživým z ľudí, Madyne, ale zo zvierat.“

„To sa dá?“

„Áno.“

Na okamih sa mi uľavilo, lenže hneď na to som si predstavila, ako zabíjam pouličnú mačku alebo kysu, a dvihol sa mi žalúdok. „Panebože, Hank, veď ja sa tak veľmi bojím.“ Zastala som. Točila sa mi hlava a ťažko sa mi dýchalo. „Nechcem to!“

„Upokoj sa.“

„Ako sa mám upokojiť?! Nechcem to! Musí sa to dať zastaviť! Obísť to! Preskočiť! Ja nechcem!!!“ kričala som v panike a rýchlo sa obzerala, kadiaľ by som pred tým mohla ujsť. „Veď mám slobodnú vôľu, môžem si vybrať!“

„Nie,“ umlčal ma. Definitíva v jeho hlase ma ochromila. „Ty si sa takto už narodila. Je to, ako keby si chcela zmeniť svoju krvnú skupinu. To proste nejde.“

„Čo ak ide, len o tom ešte nevieme?“

Chytil ma za ramená, pozrel sa mi priamo do očí a zatriasol mnou. „Mysli s chladnou hlavou, Madyne. Ani ja som si tento život nevybral, no nemienim sa ho vzdať len preto, že neviem, čo bude. Nie je ľahké byť tým, čím sme, no nie je to ani nezvládnuteľné. Chápem, že máš strach, no...“ stíchol, pretože okolo prešiel akýsi mladý pár s pudlíkom na vôdzke, a potom pokračoval, no tentoraz o niečo tichšie. „Som tu s tebou. Ja som takto už rok a zvládam to. Nie vždy je to ľahké, to priznávam, no snažím sa, aby to šlo čo najľahšie.“

Jeho slová ma vôbec neutešili, ale aspoň som vďaka nim prestala panikáriť.

„A čo smäď? Ako to znášaš? Nebojíš sa, že raz niekoho zabiješ len preto, že ti dobre zavoňal?“

„Ľudská krv vonia úžasne, no ako chutí, to neviem. Nikdy som ju nepil, takže to zvládam oveľa ľahšie ako tí, čo ju skúsili, a teraz sa snažia prestať. Ak niekto taký vôbec existuje. Krv je ako droga. Ak ju raz ochutnáš, staneš sa závislou.“

„A ak ju nikdy neochutnám? Myslím, ani tú zvieraciu?“

„Ochutnáš,“ povedal s istotou. „Nedá sa nenapiť vôbec. Smäď je strašný. Máš pocit, že ti zhorí celé hrdlo, a v hlave nemáš nič iné, len že sa musíš napit’. Ja žijem len zo zvieracej krvi.“ Posledné slovíčko ticho pošepkal a pokračoval o niečo zrozumiteľnejšie. „Nie je to bohviečo, no dá sa z nej žiť.“

„Čiže, keď si najedený, nemáš mať chuť na ľudskú krv?“

Váhavo pokrútil hlavou. „Ako by si namiesto poriadneho pečeného mäsa jedla stále tofu. Môžeš ho mať plný žalúdok, ale stačí prejsť okolo hocijakého lacného kebabu a slintáš už len z predstavy na jeho chuť.“

Ticho som zakvília. To už sa nikdy poriadne nenajem?

No potrebovala som vedieť všetko, čo vedel on, a tak som sa pýtala ďalej: „A ako je to so striebrom? Po mame mi zostal strieborný prsteň a náušnice.“ Nežne som sa dotkla prsteňa na ľavom prostredníku a v hrdle som znovu

mala guču. Bola to jediná hmatateľná vec, čo mi po nej zostala. Nechcela som prísť ešte aj o to.

„Je to len mýtus, Madyne. Rovnako ako cesnak a svätená voda.“

„Rakvy?“

Zasmial sa. „Nie, ani to.“

„Na slnku ale žiarime.“

„Áno. Prvý polrok, no to sa dá zakryť samoopaľovacím krémom.“

„Ľudia o nás nič nevedia, však?“

„Nesmú o nás vedieť. Vieš si predstaviť, čo by bolo potom? Šli by po nás ako po démonoch. Nastal by hotový Babylon. Kňazi by nás chceli upáliť, bolo by im fuk, že nezabíjame ľudí.“

„Takže vlastne neexistujeme.“

„Ber to z tej lepšej strany. Máme aspoň pokoj a môžeme žiť ako iní ľudia. Teda skoro.“

„Ako často musíš jesť?“

„To záleží od okolností.“

„Nechápem.“

„Celkom mi postačí, ak ulovím niečo chutné raz do týždňa. No ak idem medzi ľudí, kde moje zmysly nebude miast' zápach z cigariet a alkoholu, lovím dlhšie a viac. Aby som si bol istejší.“

Zastali sme pred vchodom do baru a Hank zvažnel. „Madyne, čo sa týka toho chlapíka. Toho, ktorý poplietol hlavu Suzanne. Drž sa od neho ďalej,“ žiadal ma varovne. Pochopila som, že práve v tej chvíli vie toľko, čo ja, lebo

vedel čítať moje myšlienky. „Je upírom, *premeneným*. Dúfam, že ešte nezistil, kto si.“

„Čo ak zistil? Pôjde po mne?“

Zavrtel hlavou a stisol pery. „To neviem. Vždy odo mňa sedí ďaleko a v bare je veľa ľudí a kopec myšlienok. Musel by som sa veľmi sústrediť, aby som v tom chaose našiel práve jeho.“

„Rozumiem.“

„Pre istotu si ho príliš nevšímaj. Nepútaj na seba pozornosť, upíri sú lovci. Ak v tebe uvidí potenciálnu obeť, je skoro isté, že po tebe vyštartuje.“

Prikývla som, že rozumiem, no v duchu som si priala, aby práve ten neznámy muž nebol tým, kto ma jedného dňa prekukne a potom vo chvíľkovej slabosti zabije niekde v bočnej uličke.

Hank sa pohol k dverám ako prvý, no hneď na to zastal a obzrel sa na mňa cez rameno. „A už sa netvár, ako keby ťa bolelo brucho. Suzanne by mohla mať otázky. Si v pohode a nič sa neje. Okej?“

„Okej.“

Potom vkročil dnu a pridržal mi dvere.

„Konečne!“ zvolala Suzanne, ktorá ako vždy postávala za barom s cigaretou a oblečením hodnom ľahkej ženy. „Meškáte!“ pripomenula nervózne.

„Minútu,“ povedal Hank nevzrušene a šiel rovno za bar.

„Minútu a pol,“ spresnila a potiahla z cigarety.

Šla som k nim dozadu a zložila si veci.

„No teda. Bola si u kaderníka?“ spozorovala Suzanne obdivne a ja som s úsmevom prikývla.

„Musím uznať, že tá zmena ti prospela. Vyzeráš oveľa lepšie. Až na tie kruhy pod očami. A si bledá ako Angličanka. Uvedomuješ si, že žiješ v Austrálii?“

„Ani nie. Odkedy tu pracujem, uvedomujem si, že už ani nežijem,“ zareagovala som pokojne a ona prekrútila očami. Ani teraz som však nezabudla na to, že ma slnko neopáli. Nikdy ma nechcelo opáliť a ja som už konečne vedela prečo.

Celé roky som sa dožadovala pravdy. Chcela som vedieť, kým skutočne som, a teraz, keď som poznala pravdu, som sa cítila podvedená. Bez toho, aby som sa nejako previnila, proste len kvôli génom od svojho skazeného otca som zapadla do kategórie tých zlých. A nemohla som to zmeniť.

Nikdy.

***

Večer rýchlo ubehol. Ani som sa nenazdala a už sme vychádzali z Dinga. Práve svitalo. Mladík zo včerajšej noci do baru neprišiel. Celý večer som sledovala dvere skoro tak horlivo ako Suzanne, čakala som ho pri každom zavýzganí pántov, no neukázal sa.

„A čo moje srdce? Prestane biť?“ opýtala som sa hneď, ako sme s Hankom osameli. Ulica bola v tejto hodine prázdna.

„Nie, srdce nebije iba *premeneným*.“

„A z nás sa *premenený* stat' už nemôže?“

„Myslíš po tom, čo z teba bude plnohodnotný upír?“

Prikývla som.

„Hypoteticky, budeš potom z veľkej časti človek, takže je asi možné, aby z teba niekto spravil *premenenú*. Potom by tvoje srdce naozaj prestalo biť. Ale len hádam. Neviem, či niekto taký existoval. My, *narodení*, síce prestaneme starnúť, no cyklus nášho srdca zostane neporušený,“ vysvetlil ochotne.

„Máme nejaké slabiny?“

„Áno. Každý ich má.“

„Aké sú tie naše?“

„Sme zraniteľní.“

„Takže smrteľní.“

„Každý je smrteľný, Madyne. Aj *premenený* môže umrieť. Samozrejme, nie na starobu alebo chorobu, no nie je až také ťažké zabiť ho.“

„Ale možné to je.“

„Áno.“

„Takže, ak by ma zrazilo auto, trafila guľka alebo ma prebodli nožom, neumrela by som?“

Hank sa na mňa pobavene pozrel. „Nie, neumrela by si, no sakramentsky by to bolelo. Zranenia sa nám však hoja veľmi rýchlo.“

„Začína sa mi to páčiť.“

„Prídeš tomu na chuť,“ usmial sa.

„A dýchanie? Musíme dýchať?“

„Zase niečo z telky?“ podpichol. „Musíme dýchať, ináč by sme sa zadusili. Isteže by sme sa potom prebrali, no podľa mňa by to nebolo nič príjemné.“

„A čo spánok? Spávaš?“

„Počas splnu nikdy. Je to, ako keby mi dával silu. V ten večer nie som unavený a popravde, veľa toho aj tak nenaspím. Tak dve alebo tri hodinky denne,“ priznal.

„Ja takto spávam už takmer dva roky.“

Pošúchal ma po ramene, akoby ma chcel zahriať alebo povzbudiť.

„Aj *premenení* spávajú?“ Predpokladala som, že áno. Nad ránom si ľahnú do nejakých tmavých zákutí a prečkajú tam celý zvyšok dňa.

„Nie, oni nespia. Nepotrebujú to, veď ani nežijú.“

„Neviem si predstaviť, že by som nespala. Čo robia, keď majú toľko času?“ premýšľala som.

„Si doma,“ upozornil ma a ja som zodvihla pohľad od zeme a pozrela sa k domu.

Skutočne som bola doma, no nebola som vôbec unavená. Mala som naštartovanú myseľ a kopec otázok. „Čo zrkadlá? Pravda alebo lož? Je nás v nich vidieť alebo nie?“

Hankove pery sa skrivilili od potláčaného smiechu. V hrdle mu zavrčal tlmený rehot pripomínajúci zachrápanie starkej a nosné dierky sa mu až neuveriteľne rozšírili.

„Sprostosť,“ poznamenal s chichotom. „Ja okolo neho chodím celkom rád.“

„A čo *premenení*?“

„Rovnako. A choď už domov. Potrebujem si ľahnúť.“

„Fajn. Tak dobrú noc.“

„Sladké sny, *moja malá upírka*,“ ukončil s jemným úškrnom na peknej tvári a mne podskočilo srdce. To oslovenie mi lichotilo.

Strčila som kľúč do zámky, no skôr ako som odomkla, spomenula som si na inú vec. Zavolała som na Hanka, kým bol ešte v dohľade. Zastavil a otočil sa ku mne. „Zajtra v práci nebudem, povedz to, prosím, Suzanne. Ja som na to dnes úplne zabudla.“

„Fajn, niečo si vymyslím. Poviem, že starkej prišlo zle.“

„Nie, to som jej povedala minulý mesiac. Povedz, že sa necítim dobre ja, že mám horúčku.“

„Jeden deň?“ narážal na to, že som bola doma vždy raz za mesiac, a Suzanne by to už mohlo začať byť divné.

„Pravda. Zval' to radšej na starkú.“

Prikývol a usmial sa. „Prajem príjemný spln.“

Ďakujem za prečítanie. Dúfam, že Vás moja kniha zaujala a Vy ma podporíte kúpou. ☺

S úctou
Emily D. Beňová